

Papp János †

(Szeged, 1909. február 24. – Szeged, 2012. június 8.)

Édesapám MÁV főfelügyelő, édesanyám háztartásbeli volt. Négy elemi iskolát az Osztrovszkij utcai evangélikus iskolában, négy gimnáziumot a piarista rend gimnáziumában, majd a szegedi felsőkereskedelmi iskolában végeztem, és 1928-ban ott érettségiztem. Érettségi után, mint önkéntes karpaszományos gyalogos, az akkori 9. gyalogezred tiszti iskoláját végeztem és 1930 év júliusában hadapród őrmester rangban szereltem le.

A gazdasági válság folytán kitört munkanélküliség miatt végzettségemnek megfelelő állást nem tudtam szerezni, így nagybátyám felesége ajánlása alapján a Szegedi Ítéltáblánál dolgoztam három hónapig, mint írógépelő abban a reményben, hogy az Ítéltábla működési területén állást kapok.

1931. június 15-én felvettek a Makói Járásbíróságához ideiglenes díjnoknak. Egy évig a peres ügyeknél, utána a Járásbíróság Telekkönyvi Hatóságánál mint telekkönyvi irattáros dolgoztam.

1933 májusában a segédhivatali tisztviselői, majd szeptemberben a telekkönyvi vizsgát letettem. 1934 decemberében áthelyeztek a Szegedi Törvényszék Peres Irodájába.

1935-ben a Szegedi Járásbíróságra helyeztek, ahol 1943 december végéig dolgoztam.

1944 január 1-én a Szegedi Ármentesítő Társulathoz mentem át, mint pénztáros és könyvelő 1944. október 7-ig. A város kiürítésekor, mint tartalékos hadnagy bevonultam Kaposfőre.

1944. október 15-én Sárbogárdra helyeztek, onnan katonai alakulattal, mint századparancsnok Sárszentmiklós községbe bevonultam.

Házasságot kötöttem feleségemmel, akivel jelenleg 56 éves házaspár vagyunk.

1944. november végén alakulattal együtt Galántára, majd 1945. február 7-én Dániába, Hjöring városába, onnan pedig hadifogolyként Németországba kerültem, 1946 május 30-án értem haza Szegedre.

1946 júniusában visszakerültem előző munkahelyemre, ahol az államosítást követően, mint segédtechnikus dolgoztam.

1952-ben az Országos Magyar Repülő Egyesület szegedi körzetvezetője voltam, Csongrád- Békés és Bács-Kiskun megyei területtel. 1958 nyarán állásomból elbocsátottak, mint nyugatost, és mivel apám 1955-ben halt meg és a feleségem még nem volt állásban, kénytelen voltam fizikai munkát vállalni. A Szegedi Vas- és Fémipari Szövetkezettől mentem nyugdíjba 1970. január 1-ével, de 41 évi munka után még 13 évet dolgoztam.

Mint modellező alkotó 32 évet dolgoztam szakkörvezetőként a volt Úttörőházban. A modellezést, mint hobbit, ma is folytatom...

(Önéletrajz – 2000)

A Százszorszép Gyerekház modellező szakkörében több száz gyerek ismerkedett meg a hajó- és repülőmodellezéssel, vezetése alatt generációk nőttek fel. Az általa eredeti tervrajzok alapján épített egyedi modellek között a működő gőzhajótól a tengeralattjárón, lapátkerekes személyszállító és hadihajókon, kereszt-vitorlázatú vitorlásokon át a rádió-távírányítású repülőig minden megtalálható, amely modellekkel többszörös országos bajnoki címet ért el. 99 évesen a Mississippi gőzöst építette.

Meghatározó szerepe volt a tiszai vitorlás élet újjáélesztésében is. Levéltári kutatásokból és az ő elmondásaiból tudjuk, hogy a háború előtt élénk vitorlás élet működött Szegeden. A Tiszán rendszeres regattákkal, szezonnyitó felvonulással, ami a háborút követően megszűnt, mivel a

teljes flotta – több mint 20 vitorlás – megsemmisült. Több évtizedes szünet után egy szintén egyedi tervezésű, a folyóvízi igényekhez jól illeszkedő, karcsú, kielsvertes vitorlást épített, és egyetlenként szelte a habokat vitorlással. Ő mutatta a helyes utat a Tiszáról kitiltott szegedi szörfözőknek, hogy előre meneküljenek: Vitorlázzanak!

100. születésnapját még irigylésre méltó szellemi frissességben ünnepelte, és kényszerűségből a Balatonra járt vitorlázni, mivel a saját hajójáról a család – többszöri nem tervezett csobbanás után – letiltotta.

A tiszai vízi sportélet élő kalendáriumaként mindvégig aktív volt.

(Kipper György – 2013)